

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 577/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia, V Wydział Karny z dnia 15 grudnia 2020 r., wydany w sprawie o sygn. akt V K 457/19, dotyczący M. B. w sprawie o czyn z art. 212 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o			

wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<p>1.3.2. Podniesione zarzuty</p>		
<p>Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji</p>		
#	<p>art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych</p>	

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1					
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1					
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, polegającą na:</p> <p>-naruszeniu art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w następstwie przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i zastosowania w jej miejsce dowolnej oceny, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, co poskutkowało nieuwzględnieniem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a to wszystko w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie w dniu 4 lutego 2020 r. poprzez bezkrytyczne danie wiary stanowisku oskarżonego odnośnie tego, co miał na myśli twierdząc, iż oskarżyciel prywatny ustalał sobie wynagrodzenie - w sytuacji gdy sens tej wypowiedzi z dnia 8 kwietnia 2019 r. przy zastosowaniu obiektywnej (tj. uwzględniającej odbiór społeczny) oceny jest oczywisty i nie wymaga dodatkowych wyjaśnień lub interpretacji, a zaprezentowane przez oskarżonego rozumienie tej wypowiedzi w sposób znaczny odbiega od tego, co zostało wypowiedziane w dniu 8 kwietnia 2019 r. i stąd też , przy

zastosowaniu
zasad logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego,
należało dojść
do wniosku, że
stanowi przyjętą
przez
oskarżonego
linię obrony i
nie zasługuje
na opatrzenie
przymiotem
wiarygodności,

- naruszeniu art.
409 k.p.k. w zw.
z art. 170 § 1
pkt 2 k.p.k. w
zw. z art. 2 §
2 k.p.k. poprzez
bezpodstawne,
skierowane
przeciwko
zasadzie prawdy
materialnej
oddalenie,
postanowieniem
z dnia 15 grudnia
2020 r., wniosku
o wznowienie
przewodu
sądowego
połączone z
oddaleniem
wniosku
dowodowego
odnoszącego się
do wydania
nieprawomocnej
decyzji o
umorzeniu
śledztwa w
sprawie
wyrządzenia w
okresie od dnia
30 sierpnia 2016
r. do 7
stycznia 2019 r.

znacznej szkody majątkowej O. przez dyrektora O. z uwagi na brak znaczenia dla a rozstrzygnięcia sprawy - podczas gdy powyższa okoliczność ma znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, tj. dla oceny zgodności z prawdą stwierdzeń oskarżonego wskazujących, że oskarżyciel prywatny jest osobą niegospodarną i dokonującą nadużyć, naruszył co najmniej dwie ustawy, w tym o finansach publicznych oraz o prowadzeniu i organizacji instytucji kultury, jak też uzgadniał sam ze sobą wysokość swojego wynagrodzenia i robił to za zgodą poprzedniego członka zarządu województwa odpowiedzialnego za kulturę,

-naruszeniu art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie w sposób

prawidłowy
podstawy
prawnej wyroku
i przepisów,
na których Sąd
I instancji się
oparł, a
polegające na
tym, że Sąd
Rejonowy w
uzasadnieniu
wyroku dokonał
opisu podstawy
prawnej oraz
powodów
uniewinnienia
oskarżonego w
kontekście
występku
zniesławienia w
typie
podstawowym
(art. 212 §
1 k.k.), o
czym przesądza
okoliczność, że
w typie
podstawowym
dodatkowym
znamieniem
tego występku
jest omawiana
w uzasadnieniu
wyroku
bezpodstawność
zarzutu (art. 213
§ 1 k.k.),
a równocześnie
Sąd Rejonowy
w ogóle nie
wyjaśnił
podstawy
prawnej
rozstrzygnięcia
w kontekście
zarzucanego
oskarżonemu
występku
stanowiącego
zniesławienie w

typie
kwalifikowanym
popelnione w
formie czynu
ciągłego (art. 212
§ 2 k.k. w zw. z
art. 12 § 1 k.k.),
od popelnienia
którego to czynu
Sąd Rejonowy
oskarżonego
uniewinnił, przy
czym na
okoliczność nie
wyczerpania
przez
oskarżonego
znamion tego
występku Sąd
przytoczył w
uzasadnieniu
argumenty
przemawiające
za uznaniem, iż
mógł
zakwalifikować
zachowania
oskarżonego z
punktu widzenia
art. 213 §
2 k.k. uznając,
że zachodzą
okoliczności
wyluczające
bezprawność
zachowań
oskarżonego
(kontratyp
dozwolonej
krytyki), na
który to przepis
Sąd Rejonowy
jednak się nie
powołał, przez
co uzasadnienie
nie jest jasne i
nie spełnia w
sposób należyty
swoich funkcji,
albowiem

	uniemożliwia prześledzenie sposobu rozumowania Sądu Rejonowego, które doprowadziło go do wydania zaskarżonego wyroku, i tym samym uniemożliwia prawidłową kontrolę instancyjną tego orzeczenia.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W ocenie Organu odwoławczego, Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy zgodnie z wymogami procedury karnej i nie dopuścił się żadnych podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, które skutkowałyby koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic			

zaskarżenia i
podniesionych
zarzutów.

Dodatkowo Sąd
Okręgowy stoi
na stanowisku,
że kontrola
odwoławcza nie
dostrzegła
błędów w
logicznym
rozumowaniu
Sądu I instancji
lub też ocen
klójących się z
zasadami
doświadczenia
życiowego, czy
wskazaniami
wiedzy. Sąd
Rejonowy w
pisemnym
uzasadnieniu
wyroku omówił
tak proces
związany z oceną
dowodów, jak i
przesłanki, które
doprowadziły go
do uznania,
że brak jest
podstaw do
uznania M. B. za
winnego
zarzucanego mu
czynu.

Argumentacja
przedstawiona w
uzasadnieniu nie
budzi
zastrzeżeń. Sąd
odwoławczy
podziela
zapatrywania
Sądu
Rejonowego
oraz poczynione
przezeń
ustalenia
faktyczne. Sąd

Rejonowy –
wbrew
twierdzeniom
skarżącego -
oparł ustalenia
faktyczne
niniejszej
sprawy o
całokształt
okoliczności
ujawnionych w
toku rozprawy
głównej,
dokonując ich
analizy zgodnie
ze wskazaniami
doświadczenia
życiowego i
logicznego
rozumowania.
Nadto, w
pisemnym
uzasadnieniu
wyroku, Sąd
Rejonowy
rozważył
wszystkie
okoliczności,
przemawiające
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego –
art. 4 k.p.k.,
a rozważania
te poparte były
stosowną
argumentacją.

Pisemne
uzasadnienie
wyroku spełniło
wymagania
przepisu art. 424
k.p.k., albowiem
zawierało
wszystkie
elementy, które
Sąd I instancji
winien był

zamieścić w
pisemnych
motywach
wydanego
orzeczenia. Nie
sposób przyjąć,
że z
uzasadnienia
Sądu
Rejonowego
wynika, że w
sprawie
zaistniały
warunki do
zakwalifikowania
zachowania
oskarżonego z
art. 213 § 2 k.k.,
gdyż do takich
wniosków nie
prowadzi lektura
przedmiotowego
uzasadnienia.
Sąd Rejonowy
przyjął, że
oskarżony
zajmując
określone
stanowisko, tj.
członka zarządu
Województwa
(...), nadzorował
oskarżyciela
prywatnego,
który był
dyrektorem O..
W ramach tego
nadzoru
oskarżony
zapoznał się
z wystąpieniem
pokontrolnym
NIK, który
zarzucił
oskarżycielowi
prywatnemu
jako dyrektorowi
Opery szereg
nieprawidłowości
i naruszeń

przepisów,
badto znał
również
protokół
kontroli
zarządzonej w
O. przez Zarząd
Województwa
(...), dlatego
wypowiadając
zarzucone mu
słowa, nie
dopuścił się
on zniesławienia
oskarżyciela
prywatnego z
uwagi na
powyższe
raporty
pokontrolne
zarówno NIK,
jak i Zarządu
Województwa.
Sąd Okręgowy
zgadza się w
całej rozciągłości
z taką oceną
zachowania się
oskarżonego,
przyjętą przez
Sąd meriti.
Oskarżony miał
bowiem
podstawy do
dokonania oceny
działania
oskarżyciela
prywatnego w
formie, jakiej to
uczynił,
dodatkowo Sąd
Rejonowy
zasadnie przyjął,
że pozostawał
w przekonaniu,
że twierdzenia
jakich się
dopuścił są
prawdziwe. Nie
zmienia tego

stanowiska, jak
zarzuca
pełnomocnik
oskarżyciela
prywatnego, że
na mocy
nieprawomocnego
postanowienia
Prokuratury
Okręgowej we
Wrocławiu
umorzono
śledztwo w
sprawie
wyrządzenia w
okresie od
30.08.2016r. do
7.01.2019r.
znacznej szkody
majątkowej w
O. przez jej
dyrektora. Sąd
Okręgowy
wskazuje, że
oskarżony nie
zarzucił bowiem
oskarżycielowi
prywatnemu
popelnienia
przestępstwa.
Dlatego zgodzić
należało się
również z Sądem
Rejonowym,
który oddalił
wniosek
dowodowy
związany z
wymienioną
decyzją
Prokuratury
Okręgowej we
Wrocławiu. Jak
ponadto wynika
z akt sprawy
Opera (...) w
ramach kwoty
rozliczenia
dokonała ona
zwrotu

Ministerstwu
Kultury i
Dziedzictwa
Narodowego
kwoty
30.300,00 zł
(k. 419) oraz
dodatkowo
zapłaciła
1421,00 zł
odsetek z tego
tytułu (k. 420),
co samo w sobie
może wskazywać
na działania
nacechowane
pewną formą
niegospodarności
i nadużycia.
Wobec więc
negatywnej
oceny
pokontrolnej
NIK dotyczącej
wykorzystania
przez Operę w
2017 r. dotacji
podmiotowej i
dotacji celowych
otrzymanych w
łącznie
wysokości (...),3
tys. zł oraz
niezgodne z
wymogami
Statutu Opery
dokonywania
czynności
prawnych przez
nieuprawnione
osoby w
odniesieniu do
dodatkowego
wynagrodzenia
Dyrektora z
tytułu trzech
umów o dzieło,
niegospodarnego
działania w
związku z

powierzeniem
Dyrektorowi
licznego
dyrygowania
orkiestra w
ramach umów
cywilnoprawnych,
zarzutów
dotyczących
nieochowania
należytej
staranności przy
wykonywaniu
zadań dyrektora
naczelnego,
nieopracowania
uregulowań
wewnętrznych
określających
zasady
obsadzania
stanowiska
dyrygenta czy
też sprawowania
kierownictwa
muzycznego, nie
można
oskarżonemu
czynić zarzutu
popelnianie
przestępstwa
zniesławienia w
typie
kwalifikowanym
za pomocą
środków
masowego
przekazu, mając
na uwadze treść
jego wypowiedzi
z dnia 26
marca 2019r., 4
kwietnia 2019r.
i 8 kwietnia
2019r. Tak więc
błędna jest
interpretacja
pełnomocnika
oskarżyciela
prywatnego, że

zostały przytoczone w uzasadnieniu argumenty przemawiające za uznaniem czynów zarzuconych oskarżonemu, jako występku z art. 213 § 2 k.k., kiedy za pomówienie należy rozumieć bezpodstawne zarzucenie, niesłuszne przypisanie lub oskarżenia kogoś o coś, a taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy przeanalizował również wyroki WSA we Wrocławiu oraz NSA, w sprawie rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody (...) z dnia 18 kwietnia 2019r. nr (...) – N. (...).196.5.2019(...), które zostało ostatecznie uchylone. WSA w uzasadnieniu do wyroku z dnia z dnia 4.09.2019r. sygn. akt IV SA/Wr 254/19 podał, że nie każde naruszenie

przepisów o
finansach
publicznych
stanowi,
naruszenie
dyscypliny
finansów
publicznych. Z
kolei NSA
stwierdził, że
oskarżyciel
prywatny bez
zgody
podejmował
dodatkowe
zatrudnienie na
rzecz innego
podmiotu, co
samo w sobie
uprawniało
Zarząd
Województwa
do wydania
uchwały
odwołującej
dyrektora O..
Powyższe wyroki
co najmniej w
części
potwierdziły
stawiane
oskarżycielowi
prywatnemu
zarzuty tzw.
niegospodarności
i nadużyć
wynikających z
kontroli
przeprowadzonej
w Operze przez
Zarząd
Województwa
(...).

Nie podlega
uwzględnieniu
również zarzut
dotyczący
stwierdzenia
przez

oskarżonego, że zachowanie oskarżonego prywatnego było nieetyczne z uwagi na "wysokość wynagrodzenia, które to pan N. N. sam ze sobą uzgadniał" i "robił to za zgodą poprzedniego członka zarządu województwa...". Sąd Okręgowy analizując zarzucaną oskarżonemu wypowiedź dla Gazety (...) z dnia 8 kwietnia 2019r., przyjmując, że oskarżony faktycznie wyraził swoje zdanie o ustalaniu według własnej dowolności, oczywiście nie przekraczając widełek z regulaminu Opery, tj. kwoty 4000,00 zł, przed dyrektora Opera dodatkowego wynagrodzenia. Sąd nie sposób wyciągnąć z powyższej wypowiedzi innych wniosków, jak czyni to pełnomocnik w

złożonej
apelacji. Sens
wypowiedzi
oskarżonego był
taki, jaki przyjął
Sąd Rejonowy,
brak zatem
dowolnej oceny
wyjaśnień
złożonych przez
oskarżonego.
Oskarżyciel
prywatny był
uprawniony do
dodatkowego
wynagrodzenia
za dyrygowanie
orkiestrą co
jednoznacznie
wynikało z
umowy łączącej
go z Operą.
Jednakże jak
zeznawali
świadkowie
dyrektor zawsze
pobierał
wynagrodzenie
w maksymalnej
kwocie 4000,00
zł, co uprawniało
oskarżonego do
własnej oceny
takiego
zachowania,
która przy tym
nie miała
charakteru
zniesławiającego.
Skoro
oskarżyciel
prywatny sam
ustalał sobie
wysokość
dodatkowego
wynagrodzenia,
oczywiście za
zgodą członka
Zarządu
Województwa

(...), to wypowiedz oskarżonego jest prawdziwa, nie mająca tym bardziej charakteru zniesławiającego.

Reasumując, w ocenie Sądu Odwoławczego apelacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego stronniczo i odmiennie interpretująca zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, sprowadza się jedynie do polemiki z prawidłową oceną dowodów dokonaną przez Sąd Orzekający i jako taką uznać należy ją za oczywiście bezzasadną. Konkludując, Sąd Odwoławczy uznał, iż ocena zebranych dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy jest zgodna z dyrektywami określonymi w art. 7 k.p.k. oraz odnosi się do całokształtu materiału dowodowego, ujawnionego w

<p>toku postępowania sądowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził przy tym jakiegokolwiek błędu w ustaleniach stanu faktycznego i w pełni podzielił wnioski poczynione przez Sąd Rejonowy w tym przedmiocie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu jako Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec nieuwzględnienia zarzutu wniosek uznać należało za niezasadny,</p>		

albowiem jest podstawy do stwierdzenia naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. i pozostałych wymienionych w zarzucie przepisów postępowania.

Lp.	Zarzut		
3.2	<p>Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:</p> <p>- wadliwym uznaniu, że wypowiedź oskarżonego z dnia 8 kwietnia 2019 r. w zakresie użytych w niej sformułowań (...) wysokość wynagrodzenia, które pan N.-N. sam ze sobą uzgadniał. ” oraz „ Robił to za zgodą poprzedniego członka zarządu województwa (...) ” jest oczywiście nielogiczna i oznacza, że oskarżyciel prywatny występując o zgodę na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

dyrygowanie
taką ilością
spektakli i
podejmując się
kierownictwa
artystycznego
przedstawię w
sposób
jednoznaczny
regulował
wysokość swoich
zarobków - w
sytuacji gdy
prawidłowa
ocena ww.
fragmentów
wypowiedzi
oskarżanego,
oparta na
zasadach
prawidłowego
rozumowania,
prowadzi do
konkluzji, że
pomiędzy
obydwoma
fragmentami
wypowiedzi nie
ma sprzeczności,
albowiem
teoretycznie
możliwa do
pomyślenia jest
sytuacja, że ktoś
uzgadnia coś
samemu z sobą
(tj. występując
równocześnie w
imieniu
własnym i jako
przedstawiciel
instytucji), a
równocześnie
czyni to za
aprobatą
(zgoda) innej
jeszcze osoby
uprawnionej lub
zobowiązanej do
zajęcia

stanowiska w
takiej sprawie,
a tym samym
wypowiedź
oskarżonego
należy w tym
zakresie
interpretować
jako
stwierdzenie, że
tego typu
sytuacja
zaistniała w
niniejszej
sprawie z
udziałem M. N.
(1),

- niepoczynieniu
ustaleń
odnośnie strony
podmiotowej
czynu
zarzucanego
oskarżonemu,
pomimo że
okoliczności
pozwalające na
poczynienie tych
ustaleń wynikają
z materiału
dowodowego
zgromadzonego
w sprawie -
w sytuacji gdy
Sąd I instancji
powinien był
uznać, że
sprawca popełnił
omawiany czyn
umyślnie w
zamiarze
bezpośrednim (a
już na pewno
co najmniej w
zamiarze
ewentualnym),
niezasadne
uznanie, że

oskarżyciel
prywatny
prowadził
kontrowersyjną
politykę
kadrową -
podczas gdy fakt
taki nie wynika z
dowodów
wskazanych jako
podstawa jego
ustalenia, tj.
nie wynika z
wyjaśnień
oskarżonego, z
wyroku Sądu
Rejonowego dla
Wrocławia-
Śródmieścia
sygn. akt X
P 706/17 i
wyroku Sądu
Okręgowego we
Wrocławiu;

- pominięciu
okoliczności
wynikających z
zeznań świadka
E. F. uznanych
przez Sąd I
instancji za
wiarygodne i
dotyczących
tego, że w
wyniku
spornego
rozwiązania z
I. N. umowy
dzierżawy
parkingu przy
O., Opera
zaoszczędziła
środki, jakie
musiałaby
wydać na
wynajęcie innej
przestrzeni na
organizację
widowiska, a

równocześnie w spektaklu „na parkingu” wykorzystano sam budynek Opery, co pozwoliło na zaoszczędzenie części środków na scenografię, a spektakl został w całości sprzedany - a w konsekwencji należy uznać, że w ostatecznym rozrachunku cała sytuacja związana z rozwiązaniem umowy dzierżawy parkingu okazała się dla O. korzystna (w tym finansowo) wobec wykorzystania tej przestrzeni na cele bezpośrednio związane z działalnością Opery,

-uznanie, że opisane w prywatnym akcie oskarżenia zachowania oskarżonego nie wyczerpały znamion żadnego występku, co poskutkowało niezasadnym zastosowaniem art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k. (w zw.

z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.) i bezpodstawnym uniewinnieniem oskarżonego - w sytuacji gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa ocena oraz wykładnia materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy (w szczególności przy założeniu braku pozostałych wadliwości i naruszeń zarzucanych zaskarżonemu wyrokowi w niniejszej apelacji) prowadzi do wniosku, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn w postaci karalnego zniesławienia dokonanego za pomocą środków masowego komunikowania o charakterze czynu ciągłego (art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Zwiąże o powodach uznania zarzutu

<p>za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Odnosząc się do zarzutu apelującego dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, należy wskazać, że zarzut ten byłby trafny, gdyby zostało wykazane, że „zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, nie może on jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie</p>	

konkretnych
uchybień w
zakresie zasad
logicznego
rozumowania
dopuscił się
sąd w ocenie
zebranego
materiału
dowodowego
SN z dnia
24 marca 1975
r., II KR
355/74, OSNPG
9/1995, poz.
84). Powyższe
oznacza, że
ustalenia
faktyczne
dokonane przez
Sąd I instancji
mogłyby być
skutecznie
zakwestionowane
tylko wtedy,
gdyby w
procedurze
dochodzenia do
nich sąd
przeprowadziłby
w niepełnym
zakresie
postępowanie
dowodowe, bądź
też uchybiłby
dyrektywom
określonym w
art.7 k.p.k.
poprzez błąd
w logicznym
rozumowaniu,
pominięcie
istotnych w
sprawie
dowodów, danie
wiary dowodom
nieprzekonującym,
bezpodstawne
pominięcie
niektórych

twierdzeń dowodowych czy oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych.

Dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne zostały poddane szczegółowej i wnikliwej analizie, z której jednoznacznie wynika, że oskarżony wypowiadając w dniu 8 kwietnia 2019r. słowa (...) wysokość wynagrodzenia, które pan N.-N. sam ze sobą uzgadniał. ” oraz „ Robił to za zgodą poprzedniego członka zarządu województwa (...) ” dotyczą sytuacji kiedy oskarżyciel prywatny samodzielnie decydował w których spektaklach będzie osobiście wykonywał czynności dyrygenta za dodatkowym wynagrodzeniem, uzyskując przy tym zgodę organu przełożonego na taką procedurę, nie można więc

przyjmować wadliwego uznania, jak to zarzucił skarżący w apelacji. To oskarżyciel prywatny samodzielnie decydował, czy to on będzie dyrygował w danej sztuce, samodzielnie ustalał wysokość dodatkowego wynagrodzenia, a jak już powyżej wspomniano zawsze korzystał z najwyższego wynagrodzenia, które widelki wynosiły od 1500,00 zł do 4000, zł, do czego zresztą miał prawo. Następnie uzyskiwał zgodę właściwego członka Zarządu Województwa (...), odpowiedzialnego za kulturę. Wobec tego brak jest podstawy do przyjęcia zniesławiającego charakteru wypowiedzi oskarżonego z dnia 8 kwietnia 2019r. Na marginesie Sąd Okręgowy zauważa za raportem NIK, że oskarżyciel prywatny w

ramach umów
cywilnoprawnych
zarobił
dodatkowo
łącznie 315,2
tys. zł co
stanowiło ok.
200%
wynagrodzenia,
co uprawniało
oskarżonego do
wypowiedzi,
jaką posłużył się
w wywiadzie dla
Gazety (...) w
dniu 8 kwietnia
2019r. Należy
pamiętać, że
oskarżony był
osobą
nadzorującego
oskarżyciela
prywatnego,
jednakże jego
wypowiedź
dotyczyła okresu
kiedy inny
członek Zarządu
Województwa
akceptował
dodatkowe
wynagrodzenie
dla dyrektora
Opery.

Niezasadny jest
również zarzut
dotyczący strony
podmiotowej
zarzucanego
oskarżonemu
czynu, albowiem
został on
uniewinniony od
stawianych mu
prywatnym
aktem
oskarżenia
zarzutów.
Dlatego też

przedmiotowy
zarzut
pozbawiony jest
podstawy
logicznej i z
przyczyn
oczywistych nie
mógł być
uwzględniony.

Sąd Okręgowy
zgodził się
również z Sądem
Rejonowym w
zakresie w jakim
przyjął
prowadzenie
przez dyrektora
O.
kontrowersyjnej
polityki
kadrowej, czego
efektem były
sprawy
pracowników
Opery
prowadzone
przed sądami
pracy, a które
były
przegrywane
przez Operę.
W tym miejscu
należy zauważyć
wyrok Sądu
Okręgowego we
Wrocławiu VIII
Wydział Pracy
i Ubezpieczeń
Społecznych z
dnia 9 maja
2019r. w sprawie
o sygn. akt VIII
Pa 201/18, który
wprost przyjął
w uzasadnieniu
do wyroku, że
polityka
kadrowa w
Operze była

prowadzona w
bardzo
instrumentalny
sposób. Wobec
powyższych
okoliczność nie
można uznać
błędu Sądu
Rejonowego w
zakresie
poczynionych
ustaleń co do
prowadzonej
przez
oskarżyciela
prywatnego
polityki
kadrowej w
zarządzanej
przez niego
jednostce.

Przechodząc do
kolejnego
zarzutu, a więc
braku
odniesienia się
do zeznań
świadka E. F. co
do
zaoszczędzenia
przez Operę
(...) środków,
których nie
wydano na
wynajęcie
powierzchni na
organizację
widowiska, co
w ostatecznym
rozrachunku
okazało się dla
Opery korzystne,
to Sąd Okręgowy
nie jest w stanie
tego stwierdzić.
Oczywistym jest,
że takie
oszczędności bez
wątpienia

zostały
wygenerowane,
nie mniej jednak
postawa
oskarżyciela
prywatnego była
oceniańa przez
pryzmat
wypowiedzenia
umowy
działającego tam
parkingu, które
było
nieskuteczne,
albowiem
wskutek
zawartej ugody,
parking ten
wznowił swoją
działalność. Sąd
Rejonowy
ustalając, że
umowę
dzierżawy
parkingu
wypowiedziano z
innych przyczyn
niż wskazano w
wypowiedzeniu,
powołał się
zeznania I. N..
Z kolei powołana
przez skarżącego
świadek E. F.
zeznało w
sposób tożsamy
co do powodów
wypowiedzenia
umowy. Sąd
Rejonowy z
uwagi na brak
stosownej
dokumentacji
nie miał podstaw
do poczynienia
ustaleń w
zakresie
żądany przez
pełnomocnika

oskarżyciela
prywatnego.

Wobec
powyższych
zarzutów
apelacji
dotyczącej błędu
w stanu
faktycznego
należało przyjąć,
że analiza
uzasadnienia
apelacji
prowadzi
jednakże do
wniosku, iż poza
powołaniem się
na naruszenie
zasad
procesowych,
określonych w
Kodeksie
postępowania
karnego,
apelujący
polemizuje tylko
z dokonaną w
tej sprawie przez
Sąd Rejonowy
oceną dowodów
i poczynionymi
na jej podstawie
ustaleniami
faktycznymi,
uznając, że
oskarżonemu
należy przypisać
sprawstwa
przestępstwa z
art. 212 § 2 k.k. w
zw. z art. 12 k.k.
Sąd Okręgowy
podzielił więc
ocenę prawną
zachowania się
przez
oskarżonego,
przyjętą przez
sąd pierwszej

<p>instancji, która musiała skutkować jego uniewinnieniem, albowiem wymienione w zarzutach prywatnego aktu oskarżenia wypowiedzi, nie miały charakteru zniesławiającego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu jako Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec nieuwzględnienia zarzutu wniosek uznać należało za niezasadny.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

3.3	<p>Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego zarzucił także obrazę przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., skutkującą tym, że orzeczenie nie odpowiada prawu poprzez wadliwe zastosowanie art. 115 § 13 pkt 4 k.k. do niekwestionowanych w tym zakresie elementów stanu faktycznego dotyczących pełnienia przez M. N. (1) funkcji dyrektora O. oraz posiadania przez Operę (...) statusu samorządowej instytucji kultury i wadliwe przyjęcie, że M. N. (2) z tytułu pełnienia funkcji dyrektora ww. Opery był funkcjonariuszem publicznym, a w konsekwencji był też z tego tytułu osobą pełniącą funkcję publiczną, co poskutkowało uznaniem przez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
-----	---	---	--

	<p>Sąd I instancji, że zachowania oskarżonego wobec oskarżyciela prywatnego były dopuszczalne i mieściły się w konstytucyjnie gwarantowanym obszarze wolności słowa - w sytuacji gdy z tytułu sprawowania funkcji dyrektora O. oskarżyciel prywatny nie był funkcjonariuszem publicznym.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Powyższy zarzut jest całkowicie bezpodstawny. Definicja funkcjonariusza publicznego zawarta została w art. 115 § 13 k.k. W pkt 4 cytowanego przepisu do funkcjonariuszy publicznych zaliczeni zostali pracownicy samorządu terytorialnego, chyba że pełnią wyłącznie</p>			

czynności usługowe a także inne osoby w zakresie, w którym uprawnione są do wydawania decyzji administracyjnych. Zasadniczym więc zagadnieniem, które należało rozważyć było udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy dyrektor O. prowadzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego jest pracownikiem samorządowym. Tylko bowiem wówczas byłoby możliwym przypisanie mu cechy indywidualnej, kwalifikującej go jako funkcjonariusza publicznego. Zakres podmiotowy pojęcia pracownik samorządowy precyzują art. 2 i art. 3 ustawy pracownikach samorządu terytorialnego. Analiza powyższych przepisów dowodzi, że o statusie

pracownika samorządowego nie decyduje ani charakter jego pracy, ani podstawa nawiązania stosunku pracy, ani pełniona funkcja. O posiadaniu statusu pracownika samorządowego przesądza miejsce zatrudnienia, a dokładnie fakt zatrudnienia w określonych instytucjach samorządowych oraz niepodleganie regulacjom odrębnym w stosunku do ustawy o pracownikach samorządowych. I tak, zgodnie z literalnym brzmieniem art. 2 u.p.s. pracownicy samorządowi zatrudnieni są między innymi w urzędach marszałkowskich i wojewódzkich samorządowych jednostkach organizacyjnych. Natomiast jak wynika ze statusu Opery (...) jest samorządową instytucją

<p>kultury, dla której organizatorem jest Województwo (...) oraz Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Dlatego bez wątpienia dyrektor O., dodatkowo jako osoba pełniąca funkcję publiczną z uwagi na zatrudnienie w jednostce dysponującej środkami publicznymi, jest funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 § 13 pkt 4 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu jako Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku</p>		

za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec nieuwzględnienia zarzutu wniosek uznać należało za niezasadny.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1		
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1	Przedmiot utrzymania w mocy	
wyrok wskazany w sekcji 1.1. części wstępnej		

niniejszego uzasadnienia	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego należało utrzymać w mocy. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji są prawidłowe, a ocena dowodów została dokonana zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Brak jest podstaw do stwierdzenia naruszenia pozostałych przepisów postępowania oraz prawa materialnego zarzuconych w apelacji.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiężle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy			

prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Na podstawie art. 636 § 1 i 3 k.p.k. zasądzono od oskarżyciela	

	<p>prywatnego M. N. (1) na rzecz oskarżonego M. B. kwotę (...) (jeden tysiąc, osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym.</p>	
III	<p>Orzeczenie zawarte w punkcie III wyroku oparte zostało na treści art. 636 § 1 i 3 k.p.k., natomiast zwolnienie od opłaty nastąpiło na podstawie art. 624 § 1 k.k., mając na uwadze względy słuszności.</p>	
7. PODPIS		

ZAŁĄCZNIK NR 1 DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	wyrok został zaskarżony w całości.

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana